

Arrest

nr. 179 965 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERSCHAECHHE *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 september 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 20 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Gujranwalla in de Punjab. U beweert geboren te zijn in 1999. Uw vader zou lid zijn van een politiek partij waarvan u de naam niet kent. Omwille van zijn politieke activiteiten werd hij reeds lang belaagd. Omwille van uw vaders problemen

waren uw broers reeds lang vertrokken naar Lahore. Toen u nog zeer jong was werd u samen met uw ouders en zussen ontvoerd. U werd daar geslagen en jullie werden na enkele dagen vrijgelaten. Een tweetal jaar geleden werden u en uw vader ontvoerd. Volgens u gebeurde dit door de politie en de Rangers. Dit zag u immers aan de uiterlijke kenmerken van de voertuigen waarmee u werd ontvoerd. U werd met de kolf van een pistool op uw hoofd en armen geslagen. Na enkele dagen werd u vrijgelaten. Een tweetal maanden vooraleer u in België aankwam werd u op de weg van school naar uw huis ontvoerd. U werd weggebracht naar een bergachtig gebied nabij Peshawar. Na een vijftiental dagen slaagde u erin om te ontsnappen. Aan een moskee ontmoette u een man, R.(...), die ontroerd was omdat u daar stond te wenen. Hij nam u mee naar zijn huis, waar u een tijdje verbleef. Nadien ging hij met u naar uw ouderlijk huis dat bleek verlaten te zijn. Vervolgens keerde u samen met R.(...) terug naar diens huis, waar u nog een tijd verbleef. Uiteindelijk stelde R.(...) voor dat u beter Pakistan zou verlaten. Tijdens de Ramadan dan 2015 vertrok u naar Iran vanwaar u onmiddellijk doorreisde naar Turkije. In Turkije bleef u een twaalfal dagen waarna u verder reisde naar Griekenland, waar u twintig dagen verbleef. U vervolgde uw reis naar Macedonië en via Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland kwam u in België aan, waar u asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar een medisch attest.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijke bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming zou lopen.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u bent geboren op 11 november 1999 wat impliceert dat u op het ogenblik van het gehoor nog maar 16 jaar was en aldus minderjarig. Ook voor het Commissariaat-generaal hield u vol dat bovenvermelde datum uw correcte geboortedatum is. Uit het medisch onderzoek dat de dienst Voogdij op 25 september 2015 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde liet uitvoeren, blijkt met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat u op 23 september 2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Door u als minderjarige uit te geven probeerde u op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden en ondermijnt u in ernstige mate de volledige geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw identiteit, uw nationaliteit en uw beweerd minderjarigheid. Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle inspanningen levert om op zijn minst een begin van bewijs van zijn nationaliteit voor te leggen of een afdoende verklaring te geven waarom hij daartoe niet in staat is. Volgens uw verklaringen had u nochtans een geboorteakte in Pakistan. Dat u in het geheel geen contacten meer heeft in Pakistan waardoor u niet in staat bent om documenten te laten overkomen is niet geloofwaardig. Zo is het in de Pakistaanse context, waar stammen en familie centraal staan, ongeloofwaardig dat u in het geheel geen contact kon hebben met familieleden die in Pakistan waren achtergebleven. U beweerde dat uw broers reeds lang het ouderlijk huis verlaten hebben omdat uw vader moeilijkheden had. Waar zij verbleven kon u niet zeggen, u slaagde er enkel in om te vertellen dat zij ergens werkten in de buurt van Lahore (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Op de vraag hoe het komt dat u hun adres niet weet, geeft u enkel het ontwijkend antwoord dat u nooit bent meegegaan om uw broers te bezoeken en dat u telkens bij uw ouders bleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Op de vraag of u ooit contact heeft gehad met uw gehuwde zus maakt u er zich opnieuw gemakkelijk van af met ontwijkende antwoorden. U zei dat u dat niet lukte omdat u reeds vanaf het begin geen contact meer met haar had. U gevraagd of u via andere kanalen zoals een brief contact zou kunnen leggen met uw zus, stelde u daarvan het belang niet in te zien omdat er toch GSM en internet bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en p. 4). Op de vraag of u wist waar ze woonde vertelde u daar meermaals te zijn geweest maar dat u te jong was om zich dat te herinneren. Dat u nog te jong was om zich het adres van uw zus te herinneren is gezien uw bedrieglijke verklaringen omtrent uw leeftijd niet geloofwaardig. Hoe dan ook uit wat voorafgaat blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat het voor u onmogelijk is om een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit voor te leggen. Alles wijst erop dat u zeker geen document wilt voorleggen dat uw werkelijke leeftijd kan verraden. In uw geval kan dan ook worden gesteld dat u verzaakt aan de medewerkingsplicht waaraan elke asielzoeker in het kader van zijn asielrelaas is gehouden.

Verder blijft u zeer vaag over de feiten die aan de grondslag liggen van uw vertrek uit Pakistan. Volgens u lagen de politieke activiteiten van uw vader aan de basis van uw problemen in Pakistan. Op de vraag voor welke politieke partij uw vader actief was, moest u het antwoord schuldig blijven. Welke activiteiten uw vader deed wist u amper. U stelde dat hij met een grote auto moest rondrijden meerdere details over zijn functie kon u niet geven.

Ook over de ontvoeringen waarvan u het slachtoffer was, blijft u vaag en legde u zelfs tegenstrijdige verklaringen af. Wat betreft de eerste ontvoering kon u enkel zeggen dat die plaatsvond toen u zeer

klein was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wat betreft de tweede ontvoering stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u samen met uw ouders en beide zussen werd ontvoerd (zie vragenlijst DVZ, vraag 5.), terwijl u voor het Commissariaat-generaal liet optekenen dat dit enkel met uw vader was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat u na confrontatie met deze discrepantie beweerde dat u dit niet zo bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard kan niet overtuigen. Ook over de plaats waar u werd ontvoerd blijft u eerder vaag. U kon enkel vertellen dat u denkt dat dit bij u thuis was (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Daar die ontvoering relatief recent was en er kan worden verondersteld dat dit toch de nodige impact op u heeft gehad, kan verwacht worden dat u daarover een duidelijke verklaring kunt afleggen. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u namelijk dat u geen opmerkingen had over het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd voorgelezen en dat u heeft ondertekend. Bovenvermelde discrepanties die de kern van uw asielrelaas raken, zijn dermate frappant dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de brief van de klinisch psychologe E. V.(...) die melding maakt dat u geheugen - en concentratieproblemen heeft moet worden opgemerkt dat die problemen niet kunnen worden beschouwd als de oorzaak waarom u nog steeds beweert minderjarig te zijn en vage en inconsistente verklaringen aflegt over alle cruciale elementen van uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij maakte op 26 september 2016 per drager een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij als bijlage het "EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation" van juli 2016 werd gevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Begrip vluchteling

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;
- 3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Deze elementen toegepast op verzoekers:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 7 september 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt Pakistan te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Geneefse Conventie of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over de subsidiaire bescherming zou lopen.

Echter, uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan het land van herkomst, Pakistan, te verlaten.

- Leeftijd verzoeker

In een eerste argument haalt verweerster in haar bestreden beslissing aan dat verzoeker op intentionele wijze heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden aangaande zijn leeftijd. Volgens verweerster zou dit in ernstige mate de volledige geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker ondermijnen.

Verzoeker benadrukt in zijn leeftijd. Hij is geboren in 1999 en niet in 1993 zoals vermeld op de bijlage 26. Verzoeker heeft nog nooit de intentie gehad de Belgische asielinstanties om de tuin te leiden.

"-Geboortedatum, 1/11/1999. Blijft u bij uw verklaringen dat u geboren in 1999?

Ja dat klopt.

-Dus u bent nu 17 jaar? Ja

Uit medisch onderzoek dat werd gedaan blijkt dat u reeds in 2015 ouder was dan 21 jaar? Ik weet dat allemaal niet ik blijf er bij dat dit mijn geboortedatum is ik weet dat omdat ik dat vaak moest zeggen dat ik. Er zijn jongens die minderjarig zijn waaruit medisch onderzoek dat zij ouder zijn dan 25 jaar."

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 2)

In Pakistan is leeftijd niet belangrijk. Als men in Pakistan naar school gaat moet men niet alleen steeds de geboorteakte afgeven, maar ook de geboortedatum opschrijven. 11/11/1999 is de datum die op de geboorteakte staat.

Verzoeker heeft verschillende malen geprobeerd om een geboorteakte te bekomen. Uiteindelijk is dit nu, via zijn oom die ook in België verblijft, gelukt. Contact maken met het thuisfront in Pakistan is echter niet evident. Directe contacten met zijn ouders zijn uitgesloten. Sporadisch spreekt verzoeker met een oom in Pakistan.

Recent heeft verzoeker opnieuw contact met zijn oom die in België verblijft. Via de Dienst Tracing van het Rode Kruis is verzoeker terug in contact gekomen met zijn oom, de heer M.(...) R.(...) (stuk 11). Het contact is hersteld en beiden hebben een goed contact. De heer M.(...) R.(...) verblijft ongeveer 20 jaar in België en heeft de Belgische nationaliteit (stuk 12). Omwille van zowel medische als financiële redenen was het voor de oom van verzoeker niet mogelijk om onmiddellijk en rechtstreeks contact met zijn neef op te nemen.

De heer M.(...) R.(...) is er, dankzij de hulp van zijn zus en dus tante van verzoeker, in geslaagd aangaande verzoeker een originele geboorteakte te bekomen. Verzoeker legt deze originele geboorteakte in het kader van huidige procedure voor (stuk 13). Het document bevat de gegevens van verzoeker met daarbij een vermelding van de geboortedatum. Verzoeker heeft dus niet gelogen over zijn leeftijd. Het argument van verweerster heeft bijgevolg geen waarde meer.

Aangaande het medisch leeftijdsonderzoek merkt verzoeker op dat medische testen zoals deze werden uitgevoerd op verzoeker ernstig bekritiseerd worden. Bijgevolg zijn deze ook controversieel en zwak op wetenschappelijk niveau. Bovendien houden de medische testen geen rekening met het leven van verzoeker en hetgeen hij allemaal heeft meegemaakt:

“Dès lors, sans substituer son appréciation à celle de la partie adverse quant à l'analyse médicale à laquelle elle s'est livrée pour déterminer l'âge de la requérante, le Conseil d'Etat ne peut que relever une contradiction entre l'incertitude, exprimée dans les conclusions des deux tests précités quant au fait que la requérante ait plus de 18 ans, et la certitude qu'elle est âgée de plus de 18 ans dont la partie adverse fait état dans sa conclusion générale relative aux trois tests. Eu égard à cette contradiction, au sujet de laquelle la partie adverse ne s'explique pas, ainsi qu'au fait qu'il ressort des conclusions des deux tests précités que la partie adverse n'a pu déterminer l'âge de la requérante avec certitude et n'a pu exclure qu'elle ait moins de 18 ans, il y a lieu de constater que la partie adverse, qui doit établir la légalité de son action, ne démontre pas l'absence de doute quant au résultat des tests médicaux. »

(stuk 14, arrest RvSt n° 231.491 van 9 juni 2015 in de zaak A.215.324/XI-20.571)

Bovendien is er nu een authentieke geboorteakte, hetgeen tot gevolg heeft dat de leeftijdstest niet boven de geboorteakte kan worden geplaatst. Verzoeker verwijst dienaangaande naar een standpunt van de Europese kinderrechtencommissarissen.

“Age assessment should be made in the child's best interest, with the primary aim to ensure that the child is granted the rights and protection he/she is entitled to. (...) When documentary evidence is not sufficient, and in cases of serious doubt about the age of the child, further examination may be conducted as a measure of last resort. (...) Until the age assessment is completed, each person claiming to be a child should be considered and treated as a child.”

(stuk 15, European Network of Ombudspersons for Children, “ENOC Position on statement on “Children on the move”, 27 september 2013, te consulteren op <http://enoc.eu/wp-content/uploads/2015/01/ENOC-2013-Statement-on-Children-on-the-Move-EN.pdf>, verzoeker zet vet)

De beweringen van verweerster falen naar recht.

- Begin van bewijs identiteit, nationaliteit en minderjarigheid

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing geen begin van bewijs te hebben neergelegd aangaande zijn identiteit, nationaliteit en minderjarigheid. Volgens verweerster zou verzoeker geen moeite doen en lijkt het hen ongeloofwaardig dat verzoeker geen contact zou hebben met zijn familieleden.

In tegenstelling tot hetgeen verweerster voorhoudt blijkt uit bovengaande argumenten dat verzoeker wel degelijk moeite doet om zijn identiteit en minderjarigheid te staven. Zo is er op heden een originele geboorteakte (stuk 13).

Verzoeker heeft dit document kunnen verkrijgen mede dankzij de hulp van zijn oom in België. Echter kan de tante van verzoeker niet meer dan een geboorteakte bekomen. Een identiteitsbewijs of paspoort verkrijgen is onmogelijk nu verzoeker zelf of zijn ouders zich in persoon aanbieden bij de instanties.

Zowel verzoeker als zijn oom in België hebben geen contact met de ouders van verzoeker. Verzoeker weet niet of zij zijn gearresteerd of niet.

De oom van verzoeker maakt zich veel zorgen over zijn broer. Graag zou hijzelf naar Pakistan afreizen teneinde zijn broer te gaan zoeken. Jammer genoeg beschikt de heer R.(...) niet over voldoende financiële middelen om naar Pakistan te reizen en de situatie ginds uit te zoeken.

Net zoals verzoeker weet zijn oom niet of de vader / moeder van verzoeker nog leven. Er is niemand in Pakistan die verzoeker en zijn oom kunnen helpen voor meer informatie omwille van de geldsituatie.

Verweerster houdt onvoldoende rekening met de concrete omstandigheden en trekt te snel conclusies. Te meer omdat de Pakistaanse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist.

- Contact broers / gehuwde zus

Verweerster stelt in haar bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat verzoeker geen adres kent van zijn broers in Lahore noch contact heeft met zijn gehuwde zus.

Verzoeker is de jongste van de familie. Er is tussen verzoeker en zijn broers / zus een groot verschil in leeftijd. De broers konden de ruzies ten huize verzoeker niet meer aan en hebben besloten zo ver mogelijk weg te verhuizen.

“tussen tweede ontvoering en ontvoering toen u terugkwam van school toen nog iets gebeurd? Thuis waren er altijd ruzies tussen vader en moeder.

-over wat? Ik denk dat moeder boos was omwille wat er gebeurd was mijn arm is al twee of drie keer gebroken geweest.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 9)

“Waarom niet? Reden dat mijn broers niet met ons woonden hadden te maken met problemen van vader mensen kwamen naar ons huis, zij sloegen, maakten ruzie en twee keer werd zelfs heel het gezin meegenomen van thuis en de laatste keer werd ik van buiten meegenomen en ze hebben mij elke keer geslagen.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 3)

Bovendien wouden zij zo weinig mogelijk contact. Verzoeker zelf is nooit bij zijn broers op bezoek geweest waardoor verzoeker niet weet waar precies ze in Lahore wonen.

Aangaande zijn gehuwde zus merkt verzoeker op dat hij al sinds het begin geen contact met haar had. Verzoeker is, toen hij klein was, een aantal keer op bezoek geweest bij zijn zus maar hij kan zich hiervan niet veel herinneren.

“Waarom geen contact met uw zus die gehuwd is? Wij hadden al reeds in het begin reeds geen contact meer met hen.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 3)

“Toen dat zij gehuwd was wist u niet waar zij ging wonen? Vele keren ben ik naar hen huis geweest maar ik was toen nog heel klein.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 4)

Verzoeker maakt zich er geenszins makkelijk vanaf. De argumenten van verweerster gaan niet op en zijn zeker onvoldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

- Activiteiten vader

Verder in de bestreden beslissing haalt verweerster aan dat verzoeker te weinig informatie over de activiteiten van zijn vader kon geven.

In de Pakistaanse context is het echter meer dan normaal dat verzoeker niet goed weet wat zijn vader deed. Vaders in Pakistan komen thuis en geven geld voor eten, kijken of alles in orde is en vertrekken dan weer. Zij houden zich niet bezig met de opvoeding van de kinderen.

Bovendien had verzoeker geen tijd om alle documenten aangaande zijn problemen te verzamelen. Het leven verzoeker was in gevaar. Na de ontvoering is verzoeker gelukkig kunnen ontsnappen waarna hij R.(...) ontmoette. Bij een bezoek aan het ouderlijk huis lag alles er verlaten bij.

Verzoeker vreesde terecht voor zijn leven en heeft er alles aan gedaan om te kunnen vluchten naar veiligere oorden. Er was geen tijd om documenten te verzamelen.

De heer R.(...) is opgelucht dat zijn neefje, verzoeker, de zware tocht heeft overleefd. Verzoeker heeft er echt alles voorgedaan om te kunnen vluchten uit Pakistan. Nu zijn ouders verdwenen zijn kan verzoeker in België rekenen op de steun van zijn oom. De heer R.(...) staat verzoeker bij in bijvoorbeeld het kopen van een treinkaartje, een GSM en af een toe een oplaadkaart voor de GSM. Omdat zijn oom het financieel zo moeilijk heeft zijn er wel geen wel geen middelen om voor verzoeker kledij te kopen. De heer R.(...) voelt zich daar schuldig over.

De precaire omstandigheden waarin verzoeker in België moet overleven tonen aan dat verzoeker niet zomaar Pakistan heeft verlaten, maar dat het, omwille van een gegronde vrees voor vervolging, onmogelijk was om daar nog te verblijven.

- Informatie ontvoeringen

Eveneens stelt verweerster in de bestreden beslissing dat verzoeker vermeende tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd over de tweede ontvoering. Verder zou verzoeker ook, volgens de bestreden beslissing, vaag zijn geweest over de plaats van ontvoering.

Aangaande de vermeende verklaringen betreffende de personen die de twee keer ontvoerd werden blijft verzoeker bij zijn verklaringen. Verzoeker heeft zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verweerster verklaringen afgelegd in dezelfde lijn.

Er is daarnaast geen enkele reden waarom verzoeker hierover zou liegen.

“Eerste gehoor zegt u dat u toen met zussen en ouders werd ontvoerd? Neen dat herinner ik mij heel duidelijk wat ik verteld heb tijdens eerste gehoor. Waarom zou ik leugens verzinnen?

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 9)

Verder heeft verzoeker over de plaats van ontvoering alles verklaard. Verzoeker heeft geen bijkomende informatie. Verweerster haar vragen waren bovendien uiterst beperkt en er werd niet doorgevraagd op details.

“-Wanneer tweede keer met gans de familie ontvoerd? Alleen ik en mijn vader.

-Wanneer was dat? Misschien 2 a 3 jaar geleden gebeurd.

-Waar waren jullie toen jullie werden ontvoerd? Ik denk dat het bij ons thuis was.

-Naar waar gebracht? In de buurt in Lahore en ik weet dat om ik vaak naar Lahore ging op bromfiets.

-Door wie werden jullie ontvoerd? Die mensen zaten in een auto van de politie en van de rangers bij de eerste ontvoering was dat ook zo.

-Herkende u de auto van de rangers en de politie? Ja. Politieauto is zwart met blauw licht. Rangerauto is eerder grijsachtig.

-Werd er verteld waarom jullie werden ontvoerd? Vader kende de reden maar het enige dat hij zei dat het de politie was en dat ik niet moest ongerust zijn.

-Na hoeveel tijd werden jullie vrijgelaten? Misschien na 8 a 10 dagen.”

(administratief dossier van verweerster, verhoor van verzoeker, p. 9).

Verweerster heeft geen bijkomende specificaties gevraagd. In die zin is makkelijk iemand te verwijten slechts vaag te zijn geweest. Wenste verweerster meer duidelijker antwoorden te bekomen dat had zij specifieke vragen kunnen stellen.

Het betoog van verweerster gaat niet op.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’

(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker kan omwille van de problemen met zijn vader niet terug naar Pakistan. Zijn vader is politiek actief en het is net daarom dat verzoeker wordt gevisieerd. Verzoeker werd reeds twee keer ontvoerd. Een veilig leven in Pakistan is uitgesloten.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating tot the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

In Pakistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen. De Pakistaanse overheid kan zichzelf niet beschermen, laat staan z'n burgers.

Bovendien wordt verzoeker, omwille van de activiteiten van zijn vader, gevisieerd door de Pakistaanse autoriteiten.

(...)”

3.2. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.” Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de asieliinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus vanaf heden beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt (...)

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

(...)

Verweerster beoordeeld in de bestreden beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Punjab (Pakistan). Volgens de bestreden beslissing blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld in andere delen van Pakistan. Bijgevolg is er, volgens verweerster, geen situatie van "open combat" of van "hevige en voortdurende gevechten" in de provincie Punjab waardoor er geen reden zou zijn om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verweerster gaat met haar bestreden beslissing voorbij aan de objectieve informatie. In de provincie Punjab is de politieke situatie onstabiel, noch is de veiligheidssituatie er min of meer "veilig" te noemen.

Op 17 augustus 2015 kwam de minister van Punjab tijdens een publieke samenkomst het leven bij een zelfmoordaanslag. Tevens lieten minstens 17 burgers daarbij het leven, andere raakten gewond.

Dit incident geeft aan dat de stabiliteit en veiligheid die de Pakistaanse overheid zich heeft voorgenomen eind december 2014 nog verre van enigszins gegarandeerd is. Punjab blijft het een bolwerk van terroristische groeperingen. Bovendien is het geweld niet enkel gericht op hoge politieke profielen, maar ook rechtstreeks gericht op de burgerbevolking.

"Pakistani police on August 17 said the death toll in a double suicide bombing that killed a prominent provincial official who opposed the Taliban has risen to 18.

The attack on August 16 targeted Punjab Province's Home Minister Shuja Khanzada in his hometown of Shadi Khan, about 80 kilometers northwest of Islamabad.

Khanzada had been meeting with dozens of local residents when the first explosion occurred, collapsing the roof on the group.

About 25 people have been pulled alive from the rubble.

Khanzada is the most prominent official killed by militants since Pakistan's government launched an operation in 2014 to secure the country's lawless tribal regions along the Afghan border.

He was a retired intelligence officer and was a leader in the campaign against Islamist extremists in Punjab Province."

(stuk 3, Radio Free Europe/Radio Liberty, "Death toll rises to 18 in Pakistan bombing that killed anti-Taliban official", 17 August 2015, te consulteren via:

<http://www.refworld.org/docid/55ee96d215.html>)

"Mr Khanzada was seen as the man in charge of the anti-terror campaign in Pakistan's biggest province. A Sunni militant group with ties to al-Qaeda has said it ordered the attack. Lashkar-e-Jhangvi said it was in response to last month's killing of its leader, Malik Ishaq. Mr Khanzada was meeting supporters in his hometown of Attock when a large bomb exploded, causing the roof to cave in, trapping dozens under the rubble. Leading tributes to the home minister, Prime Minister Nawaz Sharif said: "The courage and valour of Shuja Khanzada is message to the masterminds of terrorists that they are bound to be defeated.". Lashkar-e-Jhangvi has been behind some of the most violent attacks in recent years. It was banned in Pakistan in 2001 and designated a terrorist group by the US in 2003. It has claimed the killings of hundreds of mainly Shia civilians in Pakistan."

(stuk 4, BBC Worldnews, "Punjab minister Shuja Khanzada killed in Pakistan blast", 16 augustus 2015

<http://www.bbc.com/news/world-asia-33952413>)

In dezelfde zin:

" In August 2015, the Home Minister of Punjab and 12 other people were killed in a suicide attack in Attock district, which is about 80 km west of Islamabad. Punjab is home to the largest number of Deobandi madrasas, which are religious schools belonging to the Deobandi sect of Sunni Muslims, who have been at the forefront of Jihadi activities, more so than anywhere else in Pakistan. The headquarters of militant organizations, such as the sectarian Lashkar-e Jhangvi, Jaish-e Mohammad, and Lashkar-e Tayyabah are based in Punjab. The sectarian tension between Shias and Sunnis remains high in this province."

(stuk 5, BFA Staatendokumentation (Austrian Federal Office for Immigration and Asylum, COI unit):

"Fact Finding Mission Report Pakistan", September 2015, p. 17, te consulteren via:

http://www.ecoi.net/file_upload/90_1443527547_bfa-paki-ffm-report-2015-09.pdf)

Deze terroristische aanslag is niet onbesproken gebleven. De Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties heeft persoonlijk deze daad veroordeeld.

"17 August 2015 - United Nations Secretary-General Ban Ki-moon has condemned the bomb attack today in District Attock, in Pakistan's Punjab Province, and was saddened to learn that the attack had killed more than a dozen people,

including Punjab's Home Minister, Shuja Khanzada, and injured many others.

"Nothing justifies terrorism," the Secretary-General reiterated in a statement issued by his spokesperson in New York, and also expressed hope that the perpetrators would be brought to justice swiftly."

(stuk 6, UN News Service, UN chief condemns terrorist attack in eastern province of Pakistan, 17 August 2015, te consulteren via:

<http://www.refworld.org/docid/55d4447e40c.html>)

Maar ook recent werd de provincie Punjab opgeschrikt door hevige aanslagen.

"On April 13, 2016, at least seven policemen and four 'criminals' were killed in an exchange of fire in the Kacha (riverbed) area of the Indus River between Districts of Rajanpur and Rahim Yar Khan in Punjab Province. While eight 'criminals' who sustained injuries managed to escape, 22 policemen were taken hostage by the 'criminals'. On April 14 four injured policemen were released but the remaining 18 were still in captivity. (...)

In the worst attack of 2016 so far (till April 17), at least 74 people were killed and more than 300 were injured in a suicide blast inside the Gulshan-e-Iqbal Park in the Iqbal Town area of Lahore, the provincial capital of Punjab, on March 27, 2016. Significantly, a large number of people, mostly Christians were present in the park, celebrating Easter."

(stuk 7, "Pakistan Assessment 2016", SATP, te consulteren op

<http://www.satp.org/satporgtp/countries/pakistan/>, verzoeker zet vet)

"Suicide bombings, armed attacks, and killings by the Taliban, Al-Qaeda, and their affiliates targeted nearly every sector of Pakistani society, including religious minorities and journalists, resulting in hundreds of deaths. In connection with these attacks, military courts sentenced at least 15 people to death in proceedings shrouded in secrecy, giving rise to fair trial concerns. Neither the Pakistani government nor the military articulated any criteria for selection of cases to be tried in military courts, giving the impression of arbitrariness. No independent monitoring of the process was allowed, and the news of death sentences was often given by the Interservices Public Relations, a military communications agency, through social media."

(stuk 8, "World Report 2016: Pakistan Events of 2015", Human Rights Watch, geconsulteerd op 14 juli 2016, te consulteren op <https://www.hrw.org/world-report/2016/country-chapters/pakistan>, verzoeker zet vet)

"Attacks include armed assaults against heavily guarded facilities, such as military installations and airports. Terrorists have also attacked universities, schools, rallies, places of worship, and large marketplaces in several Pakistani cities. Since the beginning of 2016, a suicide bomber killed at least 15 people and injured 25 others outside a health center in Quetta, Balochistan; gunmen attacked Bacha Khan University in Charsadda, Khyber Pakhtunkhwa Province, killing 22 people; and a suicide bomber at a park in Lahore killed more than 70 people and injured more than 340. The Government of Pakistan maintains heightened security measures, particularly in major cities, following attacks or in response to threats."

(stuk 9, "Pakistan Travel Warning", U.S. Department of State, laatst geüpdated op 7 april 2016, te consulteren op

<https://travel.state.gov/content/passports/en/alertswarnings/pakistan-travel-warning.html>, verzoeker zet vet)

"Notable incidents in Punjab province in 2015 include:

On February 17, 2015, a suicide attack took place on Police Lines, Qala Gujjar Singh, less than 1km northeast of the Consulate General. Nine people were killed, and 25 were injured. TTP (Tehreek-e-Taliban Pakistan) claimed responsibility.

On March 15, 2015, in the predominantly Christian neighborhood of Youhanabad, two churches located close to each other were attacked during Sunday service. 15 people were killed, and 75 others were injured. TTP claimed responsibility. On May 29, 2015, a suicide attack took place close to Qaddafi Cricket Stadium when a cricket match was in progress. Three people -- two policemen and a passerby -- were killed while three others were injured.

On August 16, 2015, a suicide attack was carried out on the residence (in Attock) of the Home Minister of Punjab. 16 people including the Minister were killed, and 25 others were injured. LeJ (Lashkar-e-Jhangvi) claimed responsibility."

(stuk 10, "Pakistan 2016 Crime & Safety Report: Lahore", OSAC, geconsulteerd op 14 juli 2016, te consulteren op

<https://www.osac.gov/pages/ContentReportDetails.aspx?cid=19393>, verzoeker zet vet)

De objectieve berichtgeving over de huidige toestand in Pakistan is allesbehalve positief. De rode draad in het verhaal is dat burgers voortdurend ten prooi vallen aan het geweld.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensenwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensenwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: een artikel van 16 augustus 2015 van op de website van de *BBC* getiteld "*Punjab minister Shuja Khanzada killed in Pakistan blast*" (Verzoekschrift, bijlage 3), een artikel van 17 augustus 2015 van op de website van *Refworld* getiteld "*Death toll rises to 18 in Pakistan bombing that killed anti-Taliban official*" (Verzoekschrift, bijlage 4), een stuk uit een landenrapport met als titel "*General Situation in Pakistan*" (Verzoekschrift, bijlage 5), een stuk van 17 augustus 2015 van op de website van *Refworld* getiteld "*UN Chief condemns terrorist attack in eastern province of Pakistan*" (Verzoekschrift, bijlage 6), een stuk getiteld "*Pakistan Assessment 2016*" afkomstig van <http://www.satp.org> (Verzoekschrift, bijlage 7), het onderdeel aangaande Pakistan uit het *World Report 2016* van *Human Rights Watch* (Verzoekschrift, bijlage 8), het "*Pakistan 2016 Crime & Safety Report: Lahore*", afkomstig van de website <http://www.osac.org> (Verzoekschrift, bijlage 9), de "*Pakistan Travel Warning*", afkomstig van <http://travel.state.gov> (Verzoekschrift, bijlage 10), een schrijven van het Rode Kruis gericht aan de heer M. R. vanwege verzoeker, waarin gevraagd wordt een opsporingsverzoek te mogen verrichten wegens familiebanden (Verzoekschrift, bijlage 11), een kopie van de identiteitskaart van de heer M. R. (Verzoekschrift, bijlage 12), een kopie van het *Birth Registration Certificate* van verzoeker (Verzoekschrift, bijlage 13), een Franstalig arrest van de Raad van State van 9 juni 2015 met nummer 231.491 (Verzoekschrift, bijlage 14) en de "*ENOC Position statement on 'Children on the move'*" (Verzoekschrift, bijlage 15).

3.3. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 juni 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Er wordt in de eerste plaats gewezen op verzoekers poging om de Belgische asielinstanties te misleiden door te verklaren minderjarig te zijn, aangezien uit het leeftijdsonderzoek bleek dat hij zeker ouder is dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is. Voorts wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn identiteit, nationaliteit en beweerd minderjarigheid, terwijl, zo stelt de commissaris-generaal, van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze op zijn minst een begin van bewijs van zijn nationaliteit voorlegt of een afdoende verklaring geeft waarom hij daartoe niet in staat is. Dat verzoeker, die verklaart een geboorteakte te hebben in Pakistan, deze niet kan laten overkomen, wordt, gelet op het belang van stammen en familie in verzoeker zijn land van herkomst, ongeloofwaardig geacht. Er wordt bovendien geen geloof gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij geen contact meer zou hebben met zijn broers en gehuwde zus.

Volgens de commissaris-generaal wijst alles er op dat verzoeker geen documenten wil voorleggen die zijn werkelijke leeftijd zouden kunnen verraden, waardoor verzoeker verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Verzoeker blijft zeer vaag over de feiten die aan de grondslag liggen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Over de politieke activiteiten van zijn vader, de bron van zijn problemen, bleek verzoeker geen details te kunnen geven. Ook, zo wordt verder in de bestreden beslissing uiteen gezet, blijft verzoeker zeer vaag over de ontvoeringen waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest en legt hij dienaangaande tegenstrijdige verklaringen af. Dat verzoeker over de kern van zijn asielrelaas geen nadere verklaringen kan afleggen, acht de commissaris-generaal dermate frappant dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. Wat betreft de brief van de klinisch psychologe die verzoeker heeft neergelegd aangaande zijn geheugen- en concentratieproblemen, wordt erop gewezen dat deze problemen niet beschouwd kunnen worden als oorzaak van zijn vage en inconsistente verklaringen. Op grond van het geheel van deze elementen wordt er geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd aangegeven dat het geweld dat zich voordoet in de provincie Punjab beperkter is dan in enkele andere provincies in Pakistan en dat dit geweld hoofdzakelijk de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarische clashes en conflicten tussen politie en criminelen. In Islamabad daalt het aantal terroristische aanslagen. Hoewel de stad Lahore vrij vaak getroffen wordt door geweldsincidenten, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie Punjab in 2015 relatief laag. Er is in de provincie Punjab geen sprake van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, waardoor niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

3.6. Na een theoretische uiteenzetting omtrent de vluchtelingendefinitie uit het Vluchtelingenverdrag uit verzoeker kritiek op de overwegingen uit de beslissing betreffende zijn beweerde minderjarigheid. Verzoeker benadrukt zijn leeftijd en geboortjaar, waarbij hij verwijst naar het gehoorverslag, en wijst erop dat de leeftijd in Pakistan niet belangrijk is. Indien men naar school gaat in Pakistan, aldus verzoeker, moet men steeds een geboorteakte voorleggen en de geboortedatum opschrijven. Verzoeker beweert dat 11 november 1999 de datum is die op zijn geboorteakte staat. Uiteindelijk, zo stelt verzoeker, is het hem via zijn oom, die in België verblijft (Verzoekschrift, bijlage 11 – 12), gelukt om zijn geboorteakte hier te krijgen. Verzoeker voegt de volgens hem originele geboorteakte bij zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 13), waarop zijn geboortedatum vermeld staat. Op grond van dit document stelt verzoeker dat hij dus niet gelogen heeft en dat de argumentatie van de commissaris-generaal niet meer opgaat. Vervolgens meent verzoeker dat de leeftijdstesten “(...) *controversieel en zwak op wetenschappelijk niveau* (...)” zijn en dat er, waarbij hij een Franstalig arrest van de Raad van State (Verzoekschrift, bijlage 14) aanhaalt, geen rekening is gehouden met hetgeen hij allemaal heeft meegemaakt. Onder verwijzing naar het bij zijn verzoekschrift gevoegde ENOC-rapport (Verzoekschrift, bijlage 15), stelt verzoeker dat zijn authentieke geboorteakte boven de leeftijdstest zou gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn asielaanvraag op 7 september 2015 verklaarde op 11 november 1999 geboren te zijn (AD, stuk 13, Documenten DVZ, inschrijving NL, 7 september 2015). Verzoeker werd uitdrukkelijk op de hoogte gebracht van de geuite twijfels betreffende zijn ingeroepen minderjarigheid en er werd hem meegedeeld dat er een leeftijdstest zou worden uitgevoerd, iets waartegen hij zich niet verzette (AD, stuk 13, Documenten DVZ, Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling 7 september 2015, p. 2). In het schrijven van 7 oktober 2015 aangaande het leeftijdsonderzoek staat te lezen dat verzoeker “(...) *op datum van 25 september 2015 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd is Waarschijnlijk ligt deze nog hoger.* (...)” (AD, stuk 9, Leeftijdsbepaling van Mijnheer A.(...) A.(...) H.(...), 7 oktober 2015). Tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal werd verzoeker hiermee geconfronteerd, maar hij bleef bij zijn verklaring dat hij geboren is op 11 november 1999 (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 30 mei 2016, p. 1 – 2). In zoverre verzoeker de correctheid van het leeftijdsonderzoek tracht te betwisten en hierbij verwijst naar zijn bijgevoegde geboorteakte, een Franstalig arrest van de Raad van State en het ENOC-rapport, merkt de Raad op dat betwistingen aangaande de leeftijdstest op grond van artikel 39/1 van de vreemdelingenwet niet tot zijn rechtsmacht behoren maar dat hiertegen een beroep openstaat bij de Raad van State, zoals trouwens ook aangegeven is op het schrijven van 7 oktober 2015 aangaande het leeftijdsonderzoek (AD, stuk 9, Leeftijdsbepaling van Mijnheer A.(...) A.(...) H.(...), 7 oktober 2015, p. 2). Het Franstalig arrest van de Raad van State, dat verzoeker bijvoegt (Verzoekschrift, bijlage 14), slaat ook op een beslissing van de

Dienst Voogdij van de FOD Justitie. Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij de leeftijdsbepaling heeft aangevochten, staat zijn meerderjarigheid juridisch vast. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de aanbevelingen uit de 'position statement' van het ENOC (Verzoekschrift, bijlage 15) op hem van toepassing zijn.

3.7. Door aan zijn verzoekschrift zijn zogenaamd "*originele*" geboorteakte toe te voegen (Verzoekschrift, bijlage 13) op grond waarvan hij tracht aan te tonen dat hij wel degelijk op 11 november 1999 is geboren, merkt de Raad op dat verzoeker nergens een identiteitsdocument voorlegt dat toelaat dit document aan zijn persoonsgegevens te linken. Uit niets blijkt dat het om een certificaat zou gaan dat op verzoeker betrekking heeft. Bovendien merkt de Raad op dat de naam van verzoekers moeder op de geboorteakte (R. B.) niet overeenkomt met de naam die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft opgegeven (R. P. – AD, stuk 12, Verklaring DVZ 3 maart 2016, punt 13 A), waardoor hij dit document niet kan hanteren om zijn leeftijd aan te tonen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat corruptie in Pakistan wijdverbreid is, waardoor de betrouwbaarheid van overheidsdocumenten en -attesten ernstig ondermijnd wordt (AD, stuk 11, Landeninformatie, COI Focus Pakistan – Corruptie en documentenfraude 21 oktober 2015).

3.8. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van zijn identiteit, nationaliteit en beweerd minderjarigheid en het ongeloofwaardig is dat het voor hem onmogelijk zou zijn om van bovenstaande elementen een begin van bewijs voor te leggen, meent hij dat hij "(...) *wel degelijk moeite doet om zijn identiteit en minderjarigheid te staven.*" Verzoeker verwijst hierbij naar zijn bijgevoegde geboorteakte en stelt dat hij deze heeft kunnen verkrijgen dankzij de hulp van zijn oom in België waarmee hij terug contact heeft en zijn tante die de akte in Pakistan heeft opgevraagd. Verzoeker vervolgt dat ook zijn oom geen informatie heeft over zijn ouders en dat er niemand is in Pakistan om hen te helpen informatie te vergaren omwille van geldproblemen. Volgens verzoeker wordt er geen rekening gehouden met zijn concrete omstandigheden en worden er te snel conclusies getrokken, waarbij hij opmerkt dat zijn Pakistaanse nationaliteit niet wordt betwist. De Raad stipt aan dat de geboorteakte onmogelijk als een identiteitsdocument kan worden aanzien. Bovendien komt de "*Issue Date*" van 4 september 2015 niet overeen met de verklaringen van verzoeker dat hij de geboorteakte slechts in handen zou hebben gekregen via een tante in Pakistan die gecontacteerd zou zijn door zijn oom in België waarmee verzoeker na zijn aankomst in België in contact zou zijn gekomen. Indien dit daadwerkelijk zo was, dan zou de uitgiftedatum van de geboorteakte later moeten liggen dan de datum waarop verzoeker in België toekwam, hetgeen *in casu* niet het geval is, aangezien verzoeker op 7 september 2015 België zou zijn binnengekomen, toen de geboorteakte dus reeds was uitgegeven (zie punt 1.1. + AD, stuk 14, bijlage 26). Verzoeker levert dus geen enkel bewijs dat hij moeite zou hebben gedaan om zijn identiteit en zijn minderjarigheid te staven.

3.9. In zijn eerste middel bevestigt verzoeker tevens dat hij geen contacten meer heeft met zijn broers, zussen en ouders. Met dit betoog slaagt verzoeker er niet in te rechtvaardigen waarom er eerder geen enkel bewijs van zijn identiteit en zijn leeftijd werd voorgelegd. Het feit dat hij geen contact meer zou hebben met zijn familie ontslaat hem evenmin van zijn verantwoordelijkheid om duidelijke verklaringen af te leggen over de elementen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas.

3.10. Tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing dat verzoeker zeer vaag blijft over de problemen die aan de grondslag liggen van zijn vertrek uit Pakistan (verzoeker kon niet in detail treden over de activiteiten van zijn vader, hoewel die activiteiten aan de basis lagen van zijn problemen) brengt verzoeker in dat het binnen de Pakistaanse context, waar vaders zich niet zouden bezighouden met de opvoeding van de kinderen, niet meer dan normaal is dat hij niet weet wat zijn vader deed. Verzoeker blijft bij zijn afgelegde verklaringen aangaande de ontvoeringen en meent afsluitend dat het aan de commissaris-generaal was om meer specifieke vragen te stellen. Uit het gehoorverslag blijkt nochtans dat de commissaris-generaal wel degelijk specifieke vragen had gesteld. Verzoeker bleek echter haast niets zinnigs te kunnen meedelen. Zo stelde hij dat zijn vader in een politieke partij zat, maar hij wist niet welke (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 30 mei 2016, p. 4). Er zouden vijanden van zijn vader thuis zijn langsgeslagen, maar verzoeker kan niet helder beschrijven wie zijn vader belaagde of waarom zijn vader problemen kende (*Ibid.*, p. 6), hoewel deze gegevens de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Het feit dat vaders zich in Pakistan niet zouden bezighouden met de opvoeding, is geenszins een excuus voor het opvallende gebrek aan concrete informatie over de activiteiten van zijn vader die aanleiding zouden hebben gegeven tot de vervolgingsfeiten. In zijn middel poneert verzoeker dat hij gevisieerd wordt omwille van de politieke activiteiten van zijn vader. De Raad stelt vast dat het aan verzoeker toekomt om een *nexus* met het Vluchtelingenverdrag concreet aannemelijk te maken. Om als vluchteling te worden erkend, dient de asielzoeker immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van

de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Uit de verklaringen van verzoeker kan niet worden opgemaakt door wie of om welke reden zijn vader belaagd werd. Door te poneren dat de Pakistaanse Staat geen bescherming kan bieden, weerlegt verzoeker geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat zijn asielrelaas dermate vaag is dat niet als aannemelijk kan worden beschouwd.

3.11. Ook met betrekking tot de concrete, door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, blijkt uit een vergelijking van zijn initiële verklaringen bij de DVZ (AD, stuk 12, Vragenlijst DVZ 3 maart 2016, vraag 3.5) en zijn verklaringen bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 30 mei 2016, p. 8 – 9) dat hij hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde. Verzoeker maakte gewag van ontvoeringen, maar hij deelde aanvankelijk mee dat hij bij de tweede ontvoering samen met zijn ouders en zijn beide zussen zou zijn ontvoerd, terwijl hij later stelde dat hij enkel met zijn vader werd ontvoerd. Verzoeker slaagt er niet in deze fundamentele discrepantie te weerleggen. Door te beweren dat zijn verklaringen wél in dezelfde lijn liggen en te stellen dat er geen enkele reden is waarom hij zou liegen, weerlegt hij de vaststellingen van de commissaris-generaal niet. Er kan immers van verzoeker worden verwacht dat hij over belangrijke gebeurtenissen, die de kern van zijn asielrelaas uitmaken, coherente verklaringen aflegt, vermits deze in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoeker stelt geen tijd te hebben gehad om documenten aangaande zijn problemen te verzamelen aangezien zijn leven in gevaar was, maar er mag dan van hem worden verwacht dat hij voldoende gedetailleerde verklaringen aflegt, zodat zijn voorgehouden vrees voor vervolging concreet kan worden beoordeeld. Het feit dat er hem 'geen nadere specificaties' werden gevraagd, biedt geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van bepaalde gegevens (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.744).

3.12. Waar verzoeker beschrijft hoe zijn oom hem in België probeert bij te staan en waar hij beweert dat zijn precare levensomstandigheden in België zouden aantonen dat hij Pakistan niet zomaar heeft verlaten, maar omwille van een gegronde vrees voor vervolging, kan hij niet worden gevolgd. Ter terechtzitting wijst verzoeker erop dat hij hier door omstandigheden dakloos is geworden en dat hij thans pijnklachten heeft waarvoor hij moeilijk medische verzorging kan bekomen. De Raad beseft ten volle dat asielzoekers in hun land van toevlucht soms ten prooi kunnen vallen aan maatschappelijke kwetsbaarheid, maar deze situaties kunnen geen aanleiding vormen voor een erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, die behoudens in het geval van een '*réfugié sur place*' betrekking heeft op feiten die zich voordeden in het land van herkomst van de asielzoeker.

3.13. De Raad wenst tenslotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Nu verzoeker er niet in geslaagd is zijn relaas aannemelijk te maken, kunnen de door hem aangehaalde feiten niet worden aangegrepen om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet aan te tonen, zodat hij op die gronden niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker stelt dat het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet hoog blijft en de humanitaire gevolgen, die een gewapend conflict met zich meebrengen, verwaarloosd worden door de commissaris-generaal, wijst de Raad erop dat elke aanvraag voor subsidiaire bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een risico op ernstige schade loopt.

3.14. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van de oude Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat deze richtlijn een drietal jaar geleden definitief werd ingetrokken, zodat het middel juridische grondslag mist. Ondertussen is de oude Kwalificatierichtlijn al vijf jaar vervangen door de richtlijn 2001/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Een nieuwe Kwalificatierichtlijn, zodat verzoeker zich niet dienstig op de oude Kwalificatierichtlijn kan beroepen.

3.15. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat de veiligheidssituatie in de Punjab provincie geenszins veilig of stabiel kan genoemd worden. Verzoeker wijst erop dat op 17 augustus 2015 “de minister van Punjab” om het leven kwam bij een zelfmoordaanslag tijdens een publieke samenkomst. Daarbij zouden minstens zeventien burgers zijn omgekomen en anderen gewond zijn geraakt. Dit incident geeft volgens verzoeker aan dat de stabiliteit en veiligheid nog verre van gegarandeerd is. Punjab zou een bolwerk van terroristische groeperingen blijven. Bovendien zou het geweld niet slechts gericht zijn tegen hoge politieke profielen, maar ook rechtstreeks tegen de burgerbevolking. Verzoeker voegt meerdere persartikels toe over de aanslag op de minister van Binnenlandse Zaken van de provincie Punjab in augustus 2015 en andere (zelfmoord)aanslagen waarbij ook burgers omkwamen (Verzoekschrift, bijlagen 3 – 10) en meent dat het onterecht is dat hem geen subsidiaire bescherming wordt toegekend. Verzoeker doet echter met deze kritiek geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen veiligheidsanalyse, waarin wordt erkend dat er zich in Punjab met enige regelmaat geweldsincidenten voordoen die de vorm aannemen van, onder meer, terroristische aanslagen. Noch in de informatie aanwezig in het administratief dossier of gevoegd bij de aanvullende nota van de commissaris-generaal (Aanvullende nota, *EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation*, juli 2016), noch in de informatie die verzoeker zelf bijbrengt, kan steun worden gevonden voor de stelling dat burgers in Punjab rechtstreeks en systematisch worden geviséerd bij de acties van terroristische groeperingen. De informatie gevoegd bij de aanvullende nota bevestigt integendeel dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden doorgaans doelgericht van aard zijn en voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici viseren. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Voornoemd incident, waarbij de minister van Binnenlandse Zaken van Punjab werd vermoord en dat ook een aantal burgers die zich in zijn buurt bevonden om het leven kwamen, doet geen afbreuk aan de analyse dat er “(...) hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.” Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet of van de oude Kwalificatierichtlijn. De beslissing steunt op deugdelijke, juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN